

„Ti is tegyetek tanúságot rólam...” (Jn 15,27) „Ki fognak zárni titeket a zsinagógákból...” (Jn 16,2)

Jézus tanúságtételre hív. Hiteles, baráti tanúságtételre, ami abban a tudatban és élményben gyökerezik, hogy ismerjük Őt, vele vagyunk, az Ő csapatában játszunk. Nem árul viszont zsákbamacskát, nem hiteget abban a reményben, hogy így népszerűek és mindenki – főleg a hatalmasok vagy a lélektelenek – által kedveltek leszünk. A küldetés teljesítéséhez és a következmények viseléséhez erősítést nyújt a Vigasztalás, az Igazság lelke által. Ez minden, amire szükségünk van Istentől, az emberi dimenzió pedig a közösségben rejlik. A közös szívdobbanás, a szeretet-alapú bizalom, a testvérbaráti kéznyújtás, a verbális, fizikális és mentális egymást segítség viszi előre közös dolgainkat.

Tennivaló pedig mindig akad. Először önmagamban kell újra- és újra tisztázni: ismerem-e Istent és mindazt, ami Tőle való; meg tudom-e különböztetni attól, ami nem, ami csak azzal vakít, de valójában eltávolít a szeretet Istenétől?

Aztán a párkapcsolatom és a családom vonatkozásában: hogy lehetek a Szeretet-Isten követe? Itt is gyakran megtapasztalhatom már, hogy a szeretet megélése nem tesz feltétlenül népszerűvé. Főleg akkor, ha ez a megélésre és továbbadásra is buzdítani próbál, ami energiabefektetést igényel a többiek részéről is.

Megkérdezhetem magamtól: a közösségbe viszem-e azt a kis szikrát és gyújtóst, amittől loboghat a közös tűz, vagyunk-e az égő, tüzes parázs, ami szavakra, tettekre, életünk Krisztushoz igazítására, a Szeretet-Istenben létezésre sarkall?

Tágabb emberi környezetemben: megvalósul-e a tanúságtétel, a szavak igaza és a tettekkel való harmóniája? Akkor is, ha ez nem jár feltétlen közkedveltséggel.

Aztán a nagyobb közösség ügyei: eljutnak-e hozzám, megérintenek-e, én magam akarok és tudok-e bármiben segíteni, ami előbbre visz?

Ha még tovább lépek: tudok-e globálisan gondolkodni, azzal összefüggésben helyben cselekedni?

Ez az időszak alkalmas a fenti gondolatok megfogalmazására, kimondására, belső világunk és külső cselekvéseink még finomabb összehangolására. Most még van időnk, ne késlekedjünk, s míg vannak lehetőségeink, addig lépünk. A Lélek segít ebben, bátran használjuk erejét!

Pakodi Gábor (Székesfehérvár)